

Зростило мене

поле гомінке

Вадим Удич

ЗРОСТИЛО МЕНЕ

ПОЛЕ ГОМІНКЕ

Вадим Удич

Учень 7 класу Дудчанського
загальноосвітнього
об'єднання «школа-дитячий
садок» I-III ступенів
Нововоронцовського району
Херсонської області

ЗМІСТ

Зростило мене поле гомінке.....	4
Рідний край.....	5
Україна.....	6
Ненька Батьківщина.....	6
До українців.....	7
Ранкова зустріч.....	8
Прийшла зима.....	9

Зростило мене поле гомінке ...

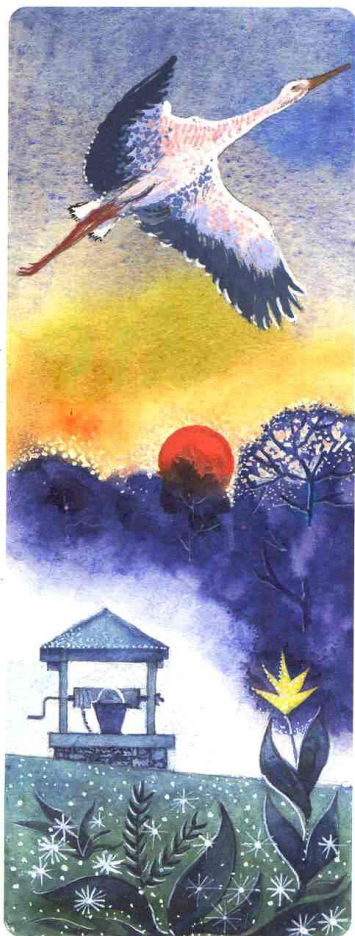
Зростило мене поле гомінке,
Колисали верби над водою,
А ласкаве і привітне сонце золоте
Захищало серденько від болю.

Шепотіли трави запашні,
Солов'ї співали колискові,
А квітки барвисті, чарівні
Бавили мене красою.

Надихало небо голубе,
Допомогу слала висі глибочінь,
Розділяли щастячко моє
Журавлі в блакиті навесні.

Вітерець піснями утішав,
А Славута відганяв утому,
Кущ калини у душі палав,
Та зозуля все кувала долю.

Рідний край

Я пам'ятаю той зелений гай,
Де сонце світить в очі ясно,
Де там за обрієм сивіє небокрай,
Де соловей співає так чудово і
прекрасно.

Де золотистий лан пшениці
Ясніє в променях, як золотом
добро,

Я пам'ятаю ніжні очі
материнські,
Які сяли ніжністю й теплом.

Україна

Скільки років пройшло,
Скільки літ проминуло,
Ну а ти все цвієш,
Як червона калина.

Скільки днів пролетіло
На крилах добра,
Рідний дім, Батьківщина,
Україно моя!

Скільки квітів зів'яло,
Відцвіло золотим,
Зіллям чарівним стало
І напоєм садів.

Скільки гір подолали
Разом з вами, але
Україну кохали –
Хай вона завжди цвіте.

Ненька Батьківщина

Там де сонечко сіяє,
Там де небо голубіше,
Там де горя й зла немає,
Там де жити веселіше.
Там мій рідний край й домівка –
Золотистий небограй наш.
Там де грає водограй,
Там де вітер в полі свище –
Україна там квітує,
Знаєш не знайдеш ти краще
За України нашу рідну.

До українців

Хай буде нас тяжко,
Хай буде нам важко,
Ми зборим обіди,
Здолаєм усе.
Не зробить нам кривди
І зло світове!

Бо духом вкраїнським,
Бо словом батьківським
Живемо всі разом
На вільній землі.
Не стерпим і зради
У наших житті!

Хай в домі не легко,
Хай щастя далеко,
Та будем боротись,
Радіти в журбі.
А ну-мо вкраїнці,
Чи ви ще живі?!

Чи слава козацька,
Чи серце юнацьке
Не вмерли від пуг?
Бо щось вас не чути,
Бо може від скрути
Вдалось вам заснути?

Та годі вже спати!
Нам треба вставати
До бою мерщій!
Берімось за слово,
Берімось за волю
До поки є час.

Прокиньмось, вставаймо,
Майбутнє жде нас.

Ранкова зустріч

Холодним зимовим
Засніженим ранком
Зустрів снігура я
У себе на ганку.

Серйозно поглянув
На мене снігур,
Злетів на ялинку,
Подумав хвилинку...

А потім таке мені розповів:
«Снігур я, у лісі живу,
Там, де звірі
Живуть собі дружно
У злагоді й мирі.

Та змерзла присипана
Снігом земля,
І голод, і холод
Нам всім дошкуля.

Ми хочемо вас попрохати:
Будь ласка, без корм пташкам
Зимувати так тяжко.

Брати ваші менші
В біді потерпають,
Лиш кілька зернинок
Для кожного з нас.

Вони ж ще пісень
Навесні заспівають.
Вони ваше серце
Утішать не раз.

Чекаємо в гості!» -
Промовив снігур,
Кивнув головою
І стрімко майнув.

Тож, друзі, давайте
Пташкам допоможемо,
Їдальню пернатим влаштує хай кожен!

Прийшла зима

Прийшла зима, лютує, снігом віє,
Радіє, що все гарно навкруги,
Дерева в інеї, дороги всі в завії,
Лютує зимоньку і все їй до снаги.

Радіє дівтора весела,
В розвагах хутко пролітає час,
Але не можна зовсім те не помічати,
Що сутожно для когось тягнеться цей час.

Це мова про птахів – пернатих наших друзів,
Які на гілках, в стужу, в заметіль
Проводять час і довго так чекають
На допомогу кличуть, друзі, нас.

Скоріше, діти, всі на допомогу,
Спасіння так чекають всі птахи всяк час.
Ви підкорміть, зігрійте їх,
Підвісьте годівнички на гілках.

І зміниться життя птахів,
Маленьких ваших друзів.
І наберуться сили й в височінь
Із щебетом злетять і проспівують:
«спасибі, любі діти, щире вам!»

